

РЕШЕНИЕ

№ 156

гр. гр.Несебър, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Сияна Ст. Димитрова

при участието на секретаря Маринета Д. Шаренкова
като разгледа докладваното от Сияна Ст. Димитрова Гражданско дело №
20212150100911 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 422 от ГПК.

Производството по делото е образувано по искова молба вх. № 2366/15.07.2021 г. на „**A1 България**” ЕАД – гр. **София**/с предишно наименование „Мобилтел” ЕАД/, ЕИК 131468980, чрез адвокат Б.Х. от САК, преупълномощена от Адвокатско дружество „Попов, Арnaudов и партньори“, БУЛСТАТ 175382262, със съдебен адрес: гр. София, пл. „Света Неделя“ № 4, ет. 3, **срещу Е.С. Г.**, ЕГН *****, с адрес: гр. О., ул. „Ч.“ № **, с която се иска от съда да приеме за установено между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество следните суми:

- **сумата от 3336,39 лева** – вземания по рамков договор за далекосъобщителни услуги с номер 501755489 и приложенията към него, за които са издадени фактури в периода от 12.05.2017 г. до 13.11.2017 г.;
- **сумата от 896,30 лева** – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претентираните вземания по рамковия договор, начислено от датата, следваща датата на настъпване на падежа на всяка от фактурите, издадени в периода от 12.05.2017 г. до 13.11.2017 г.;
- **сумата от 2685,66 лева** – договорна неустойка, претендирана на основание рамковия договор, приложенията и договорите за продажба на изплащане към него;
- **законната лихва върху главницата** от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК – 02.06.2020 г. /чрез куриерска фирма МиБМ Експрес ООД/ до окончателното ѝ изплащане;

за които вземания, в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК № 260004/14.07.2020 г. по ч.гр.д. № 530/2020 г. по описа на Районен съд – Несебър.

Излагат се подробни фактически и правни твърдения, обосноваващи

основателността на претенциите, като се прави разбивка на претендираните вземания по основания, размери и периоди. Претендират се разноси.

Към исковата молба са представени писмени доказателства, направено е доказателствено искане за прилагане към делото на ч.гр.д. № 530/2020 г. по описа на НРС.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответната страна, чрез назначения на основание чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител – адвокат Ир. Д. К. от АК – Бургас, с който се взима становище по твърденията на ищцовото дружество, като се релевират подробни доводи за неоснователност на предявените искове. За част от вземанията, подробно описани в отговора, се заявява неоснователност, поради нищожност на приложения и договори, част от рамковия договор. Не се оспорват представените от ищеца писмени доказателства по делото, не се ангажират доказателства.

Ищцовото дружество не изпраща представител в проведено по делото открито съдебно заседание. Депозира молба-становище вх. № 3923/11.05.2022 г., с която изразява становище по проекто-доклада по делото, взима подробно становище по съществото на спора и представя списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

В откритото съдебно заседание по делото ответникът не се явява и не се представлява от назначения особен представител – адв. К. от БАК, който представя молба вх. № 3975/12.05.2022 г., с която поддържа дадения отговор и моли за отхвърляне на исковете като неоснователни и недоказани.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От приетото за послужване ч.гр.д. № 530 по описа за 2020 г. на Районен съд - Несебър, се установява, че за процесните суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 260004/14.07.2020 г. Последната е била връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК, поради което съдът е указал на заявителя на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК да предяви иск за установяване на вземанията си. В дадения от съда едномесечен срок е предявен искът с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, който има за предмет вземания, идентични на тези, предмет на издадените заповеди за изпълнение, като единствено по отношение на неустойката претенцията е с по-нисък размер – 2685,66 лева, в сравнение с заявеното пред заповедния съд вземане от 2775,30 лева. Поради изложените съображения съдът намира, че предявеният иск е допустим.

Доколкото представените от ищеца писмени доказателства не са оспорени от особения представител на ответника, съществувалите облигационни отношения между страните по делото са безспорен факт, който се установява и от сключените между тях договори при общи условия /л. 8-59 от делото/ по общ номер на потребителя при ищеца - 501755489, а именно:

- Приложение № 1/30.10.2015 г., съгласно което ищецът е предоставил на

ответницата мобилна абонаментна услуга по СИМ карта с телефонен номер *****, с избран тарифен план Безкрай 30, за срок от 24 месеца, срещу месечна абонаментна такса в размер на 30 лева с вкл. ДДС;

- Приложение № 1/01.03.2017 г., съгласно което ищецът е предоставил на ответницата мобилна абонаментна услуга по СИМ карта с телефонен номер *****, с избран тарифен план Мтел Безкрай 3XL, за срок от 24 месеца, срещу месечна абонаментна такса в размер на 69,99 лева с вкл. ДДС;
- Приложение № 1/01.03.2017 г., съгласно което ищецът е предоставил на ответницата мобилна абонаментна услуга по СИМ карта с телефонен номер *****, с избран тарифен план Мтел Безкрай 3XL, за срок от 24 месеца, срещу месечна абонаментна такса в размер на 69,99 лева с вкл. ДДС;
- Приложение № 1/01.03.2017 г., съгласно което ищецът е предоставил на ответницата мобилна абонаментна услуга по СИМ карта с телефонен номер *****, с избран тарифен план Мтел Безкрай 3XL, за срок от 24 месеца, срещу месечна абонаментна такса в размер на 69,99 лева с вкл. ДДС;
- Приложение № 1/22.04.2017 г., съгласно което ищецът е предоставил на ответницата пакетна услуга /пакет/ - фиксиран интернет /Мтел Нет/ и телевизия /Мтел ТВ/, за срок от 2 години, срещу обща месечна абонаментна такса в размер на 23,99 лева с ДДС, от която 7,19 лева за фиксиран интернет, а 16,80 лева – за телевизия;
- Приложение № 1/22.04.2017 г., съгласно което ищецът е предоставил на ответницата мобилна абонаментна услуга по СИМ карта с телефонен номер 0887084101, с избран тарифен план Мтел Сърф М 2017 2г КиС, за срок от 2 години, срещу месечна абонаментна такса в размер на 14,99 лева с вкл. ДДС;
- Приложение № 1/22.04.2017 г., съгласно което ищецът е предоставил на ответницата мобилна абонаментна услуга по СИМ карта с телефонен номер 0888072022, с избран тарифен план Мтел Безкрай 3XL, за срок от 2 години, срещу месечна абонаментна такса в размер на 69,99 лева с вкл. ДДС;
- Приложение № 1/22.04.2017 г., съгласно което ищецът е предоставил на ответницата мобилна абонаментна услуга по СИМ карта с телефонен номер 0887798880, с избран тарифен план Мтел Безкрай 3XL 2017 2 г КиС, за срок от 2 години, срещу месечна абонаментна такса в размер на 69,99 лева с вкл. ДДС;
- Договор за продажба на изплащане № 501755489/22.04.2017 г. и приемо-предавателен протокол за закупено устройство към него, съгласно които ищецът е продал на ответницата следната вещ – Apple iPhone7 Plus 32 GB Gold MAT 70, срещу изплащане на 24 месечни вноски от по 43,98 лева, първата от които платима при сключване на договора;

Действително по делото се съдържат доказателства за предаване по договор за продажба на ответницата от страна на ищеца на още едно устройство - Apple iPhone7

Plus 256 GB Black MAT 70, а именно – гаранционна карта и приемо-предавателен протокол /л. 51-52 от делото/. Съдът споделя съображенията на особения представител на ответницата, че наличието на облигационна връзка между страните по този договор не може да бъде установено от посочените доказателства, доколкото същите не съдържат съществени елементи на правоотношението – срок и продажна цена.

Съгласно неоспорени в тази си част от ответната страна фактури /л. 60-78 от делото/, ответницата е ползвала електронни съобщителни услуги по посочените договори за предоставяне на мобилни абонаментни услуги, за които ищецът е фактурирал сумата в размер на 945,31 лева в периода от 12.05.2017 г. до 13.11.2017 г. В същите фактури ищецът е начислил и задължения за ответницата за предоставени продукти на изплащане в размер на 2391,08 лева в периода от 12.05.2017 г. до 13.11.2017 г.

Видно от сметки /л. 79-89 от делото/, ищецът е начислил на 15.10.2017 г. неустойки по сключените с ответницата договори в общ размер на сумата от 2685,66 лева.

По делото са представени и общите условия, при които са сключени процесните договори.

При така установеното от фактическа страна, за съдът се налагат следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл. 422, ал. 1, [т. 2](#) от ГПК във вр. чл. 79, ал. 1, [чл. 86, ал. 1](#) и чл. 92 от ЗЗД.

Анализът на така представените от ищеца писмени доказателства, обосновава извода, че същите са годни да установят съществуването на твърдените от ищеца задължения на ответницата за ползвани електронни съобщителни услуги по посочените договори за предоставяне на мобилни абонаментни услуги, за които ищецът е фактурирал сумата в размер на 945,31 лева в периода от 12.05.2017 г. до 13.11.2017 г. Представените договори съдържат подпис на ответницата и клаузи за съгласие с общите условия, при които са сключени и ценоразписа на услугите на ищеца. Видно от ангажираните от ищеца фактури, за процесния период от ответницата са потребени мобилни услуги, възлизащи на общата сума от 945,31 лева с вкл. ДДС, а именно – месечни абонаментни такси за предоставените от ищеца мобилни номера, разговори/данни/съобщения/други такси и услуги. По делото не се представиха доказателства за заплащане на претендираните суми от страна на ответницата, нито такива обосноваващи настъпването на други правоизключващи, правопогасяващи или правоотлагащи факти. По изложените съображения, съдът намира предявения иск за главница за частично доказан по основание и размер в посочената част и за сумата от **945,31 лева**, предвид което и същият следва да бъде уважен в тази част.

Относно претендирания остатък от главницата в размер на 2391,08 лева, представляващ задължения за ответницата за предоставени продукти на изплащане,

съдът намира същият за частично основателен и доказан, като взима предвид възраженията на особения представител на ответницата в този смисъл. Действително по делото не се установява наличие на валидно облигационно отношение между страните по договор за продажба на изплащане на устройство - Apple iPhone7 Plus 256 GB Black MAT 70, предвид което и неоснователни се явяват претенциите на ищеца в тази връзка. По тези съображения съдът не кредитира представените фактури в частта, с която са начислени 6 броя вноски за изплащане на стока апарат Apple iPhone7 Plus 256 GB Black MAT 70 в размер на 59,98 лева и 1 вноска в размер на 1019,66 лева, или общо за сумата от 1379,54 лева. Поради недоказаност на претенцията за вноски по договори за продажба на изплащане за размера от 1379,54 лева, същата следва да се отхвърли в тази част, като съдът намира за доказани задължения по посоченото перо за ответницата в размер на **1011,54 лева**, до който размер и следва да се уважи иска.

За пълнота, следва да се отбележи, че заявеното от особения представител на ответницата възражение за нищожност на договор за продажба на изплащане на устройство Apple iPhone7 Plus 32 GB Gold MAT 70 е неоснователно. Съгласно разпоредбите на чл. 183 и сл. от ЗЗД, срокът на договора не е сред съществениите му елементи, а доколкото в случая се касае до продажба на изплащане, приложение следва да намери чл. 335 от ТЗ. Съгласно текста на разпоредбите, действителността на договора се обуславя единствено от извършването му в писмена форма. В случая, договор за продажба на изплащане на устройство Apple iPhone7 Plus 32 GB Gold MAT 70 е извършен писмено, съдържа дата на сключване, брой и вид на вноските /23 месечни/, предвид което за съда недвусмислено се налага извода, че срокът на договора е определяем и изтича с настъпване падежа на последната вноска по него – 22.03.2019 г. Независимо от изложеното, в процесния случай се твърди разваляне на договора, поради неизпълнение на ответницата, като това твърдение не е оспорено от особеният представител по делото.

*Предвид изложеното ищцовата претенция за главница следва да бъде уважена до размера от **1956,85 лева**, като за разликата до пълния претендиран размер от 3336,39 лева, представляваща претенции за вноски по Договор за продажба на изплащане № 501755489/22.04.2017 г. на апарат Apple iPhone7 Plus 256 GB Black MAT 70, искът подлежи на отхвърляне като неоснователен и недоказан.*

Що се отнася до акцесорната претенция за лихва за забава, съдът приема същата за изцяло основателна и доказана по отношение на уважения размер на главницата, доколкото не са ангажирани доказателства за заплащането □ и начислената лихва касае главницата по всяка фактура от датата на падежа до 29.05.2020 г. След извършени от съда математически действия по умножаване и събиране, посредством калкулатор за изчисляване на законна лихва с интернет адрес https://www.calculator.bg/1/lihvi_zadaljenia.html установи дължимите мораторни лихви в общ размер от **502,47 лева**, до който размер искът следва да бъде уважен. Сумата представлява сбор от дължимите обезщетения за забава на уважените главници,

изчислени за съответните периоди – от относимия падеж до 29.05.2020 г., изключая периода 13.03.2020 г.-13.05.2020 г., съгласно чл. 6 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. *За претендираната горница от 393,83 лева до пълния заявен размер на претенцията от 896,30 лева, искът следва да бъде отхвърлен.*

Като последица от частичното уважаване на главната претенция, в полза на ищеца следва да се присъди и законната лихва върху нея, от датата на подаване на заявлението – 04.06.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, като в останалата си част искането следва да се отхвърли.

Досежно претендираната неустойката съдът намира следното:

Съгласно чл. 92, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. В случая, ищецът се позовава на неустоечни клаузи в индивидуалните договори – т. 5.3.1 /в приложение № 1/22.04.2017 г./ и т. 6.3.1 /в останалите приложения/, като неустойката се претендира в размер на три такси, съгласно договореностите по приложенията, съгласно съдебна спогодба между Комисия за защита на потребителите и Мобилтел ЕАД от 21.04.2016 г. по гр.д. № 12268/2014 г. по описа на СГС. Съгласно неоспорените клаузи от индивидуалните договори и т. 54 от ОУ, ищецът има право да прекрати договорите и да спре достъпа на абоната до услугите, при неплащане в срок на дължими суми. В тази връзка се търси плащане на сума в общ размер от 447,36 лева, включваща неустойка за предсрочно прекратяване по индивидуалните договори по вина на потребителя, който не е изпълнил задължението си за плащане в срок на дължимите от него суми за ползваните услуги. Неустойката се претендира като сбор от тройния размер на абонаментната такса за всеки от договорите.

По делото не се спори, че ищцовото дружество, комуто се следва доказателствената тежест да установи основанията за претендиране на неустойка и нейния размер, е прекратило надлежно и едностранно процесните договори. От друга страна, с оглед съдържанието на неустоечните клаузи и съобразявайки разпоредбата на чл. 143, ал. 2, т. 5 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, която гласи, че неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка, съдът намира, че процесните клаузи за неустойка са действителни и следва да бъдат зачетени.

Несъмнено ответникът има качеството на потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДП на ЗЗП, комуто са предоставяни мобилни услуги, по бланков договор, сключен при изначално и едностранно определни условия от страна на ищцовото дружество, предвид което, по отношение на породилите се правоотношения приложения намира уредбата на ЗЗП.

В случая неустойка, уговорена за периода от датата на прекратяване на договора

до оставащия край на срока на договора, в размер на не повече от трикратния размер на абонаментната такса, не е необосновано висока и изпълнява своите обезпечителни и превантивни функции. Неизпълнението на поетите от страна на ответника задължения по договорите е настъпило едва 2 месеца след сключването им, като при положение че търговецът се лишава от повече от 20 месечни абонаментни такси по всеки от договорите, то неустойка в тежест на ответницата в размер на три такси за всеки от договорите не е прекомерна.

С горните мотиви съдът намира, че фактическият състав на претенцията за неустойка за предсрочно прекратяване по индивидуалните договори по вина на потребителя е възникнал, като вземането в размер на **447,36 лева** е доказано и по своя размер и предявеният иск в тази част следва да бъде уважен.

Относно претендиращия остатък от заявената неустойка, възлизащ на сума в размер на 2238,30 лева – неустойка за възстановяване стойността на отстъпките от абонаментните планове и от пазарните цени на крайните устройства /закупени изцяло или предоставени на изплащане/, както и стойността на невърнатото техническо оборудване, предоставено за временно ползване, като съобрази доказателствата и становищата на страните, съдът намери следното:

Ищецът, комуто се следва доказателствената тежест да установи наличието на валидни неустоечни клаузи, въз основа на които се претендират сумите от 938,19 лева и 1087,08 лева – отстъпки от пазарната цена на крайни устройства Apple iPhone7 Plus 256 GB Black MAT 70 и Apple iPhone7 Plus 32 GB Gold MAT 70, не представя доказателства в тази насока. По отношение на първото устройство, както бе посочено по-горе, липсва доказателство за сключен договор, а досежно второто устройство и при анализ на представения договор, раздел V „Отговорност и неустойки“, не се установява между страните да е уговорена неустойка в посочения смисъл. Не може да се приеме и относимост на неустоечни клаузи от индивидуалните договори за предоставяне на мобилни услуги, предвид факта, че никъде в тях не е посочено, коя продажба за коя СИМ карта и телефонен номер се отнася. Следва да се отбележи, че самият ищец се позовава на конкретни клаузи досежно претенциите си, като отношение на тези вземания е направил общо изявление, без да твърди конкретно основание, което да се прецени от съда. В този ред на мисли, претенцията за неустойка за посочените суми се явява неоснователна и недоказана.

Неоснователна и недоказана се явява претенцията за неустойка и досежно сумата от 100 лева – стойност на невърнатото техническо оборудване. Действително с приложение №1/22.04.2017 г. на ответницата е предоставена пакетна услуга за фиксиран интернет и телевизия, като съгласно т. 5 от договора, ищецът е задължен да предостави необходимото оборудване за предоставяне на услугите на ответницата. Въпреки това, с т. 5.3 вр. т. 5.9 е уговорено предоставянето на оборудването да се удостовери със съставяне на констативен протокол, какъвто не е представен по делото. Още повече, съгласно т. 6.3.4 от договора е уговорено обезщетение при невърнато

оборудване в размер на стойността му. Посочената клауза няма характер на договорна неустойка, а дори да се приеме, че притежава такива признаци, то ищецът не представя доказателства за стойността на предоставеното на ответницата оборудване. По изложените мотиви, претенцията за неустойка в размер на сумата от 100 лева се явява недоказана, както по основание, така и по размер, предвид което следва да се отхвърли.

В частта относно претендираните неустойки за сумите от **57,66 лева, 16,59 лева и 38,78 лева**, съответно по договори за абонаментна услуга от 22.04.2017 г. за номер 0887084101, и за интернет и телевизия, съдът намира същите за основателни и доказани. Съгласно т. 5.3.1 /за номер 0887084101 / и т. 6.3.1 /за интернет и телевизия/ от договорите, страните са договорили отпадане на предвидената отстъпка от пазарната цена за предоставените услуги, при прекратяване по вина на ответницата на договорите, и възстановяването □ на ищеца под формата на договорна неустойка. Клаузите са действителни, като дължимостта на претендираните по тях суми не се оспорват по основание и размер, предвид което и искът за неустойка в тази част и за сумите от 57,66 лева, 16,59 лева и 38,78 лева следва да бъде уважен. С посочените неустойки се обезпечават вреди от неизпълнение, представляващи неплащане на абонаментни такси за повече от 20 месеца по договорите, предвид което съдът намира, че с оглед размера на претенциите, посочените клаузи не уговарят в полза на ищеца прекомерно високо обезщетение, съгласно ЗЗП.

*По горните съображения, съдът намира претенцията за неустойка за основателна и доказана до размер от **560,39 лева**, като за разликата и до пълния претендиран размер от 2685,66 лева, същата подлежи на отхвърляне като неоснователна и недоказана.*

На ищеца следва да бъдат присъдени разноски, съразмерно на уважената част от претенциите, в размер на **552,38 лева** по настоящото дело. Така определения размер на дължимите разноски съответства на уважената част от претенцията от 3019,71 лева, съотнесена към общия размер на предявените искове – 6918,35 лева, като съдът приема за доказани по делото разноски в общ размер от 1265,53 лева /вкл. 303,24 лева – дължима заплатена държавна такса, 151,20 лева – внесен депозит за възнаграждение за особен представител на ответника, 811,09 лева – заплатено адвокатско възнаграждение/. В полза на ищеца следва да се присъдят и припадащата се част от направените разноски в заповедното производство, а именно сумата от **310,60 лева**.

Мотивиран от горното и на основание чл. 422 от ГПК, Несебърският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „А1 България“ ЕАД – гр. София /с предишно наименование „Мобилтел“ ЕАД/, ЕИК 131468980, със седалище и адрес на управление в гр. София, район Илинден, ул. „Кукуш“ № 1, срещу

Е.С. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. О., ул. „Ч.“ № **, положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1, т. 2 от ГПК във вр. чл. 79, ал. 1, чл. 86, ал. 1 и чл. 92 от ЗЗД, че Е.С. Г., ЕГН *****, дължи на „А1 България“ ЕАД – гр. София /с предишно наименование „Мобилтел“ ЕАД/, ЕИК 131468980, сумата от **1956,85 лева /хиляда деветстотин петдесет и шест лева и осемдесет и пет стотинки/ лева** – ползвани електронни съобщителни услуги по индивидуални договори и задължения за предоставени продукти на изплащане, по общ номер на потребителя при ищеца – 501755489, за които са издадени фактури №№ 352816837/12.05.2017 г.; 354422548/12.06.2017 г.; 356265021/12.07.2017 г., 357880912/11.08.2017 г., 359491495/12.09.2017 г., 361097392/12.10.2017 г., 362704221/13.11.2017 г. за периода от 12.05.2017 г. до 13.11.2017 г.; сумата от **502,47 /петстотин и два лева и четиридесет и седем стотинки/ лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата от 1956,85 лева за периода 28.05.2017 г. – 29.05.2020 г., изключая периода 13.03.2020 г.-13.05.2020 г., съгласно чл. 6 от ЗМДВИП; сумата от **560,39 /петстотин и шестдесет лева и тридесет и девет стотинки/ лева** – неустойка за предсрочно прекратяване на индивидуалните договори по общ номер на потребителя при ищеца – 501755489, по вина на потребителя, представляваща сбор от тройния размер на абонаментната такса за всеки от договорите, както и предвидената отстъпка от пазарната цена за предоставените услуги, **ведно със законната лихва върху главницата от 1956,85 лева, считано от 04.06.2020 г. до окончателното □ изплащане**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за горницата над 1956,85 лева и до пълния претендиран размер от 3336,39 лева, включващ претенции за вноски по Договор за продажба на изплащане № 501755489/22.04.2017 г. на апарат Apple iPhone7 Plus 256 GB Black MAT 70; иска за мораторна лихва над 502,47 лева до пълния претендиран размер 896,30 лева; иска за неустойка над 560,39 лева до пълния претендиран размер от 2685,66 лева, включващ неустойка за възстановяване стойността на пазарните цени на крайните устройства /закупени изцяло или предоставени на изплащане/, както и стойността на невърнатото техническо оборудване, предоставено за временно ползване по процесните договори; както и искането за присъждане на законна лихва върху отхвърлената част от главницата, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ И НЕДОКАЗАНИ**, като за посочените вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 260004/14.07.2020 г. по ч.гр.д. 530/2020 г. по описа на Несебърския районен съд.

ОСЪЖДА Е.С. Г., ЕГН *****, да заплати на „А1 България“ ЕАД – гр. София /с предишно наименование „Мобилтел“ ЕАД/, ЕИК 131468980, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от **552,38 /петстотин петдесет и два лева и тридесет и осем стотинки/ лева** – разноски в исковото производство, както и сумата от **310,60 /триста и десет лева и шестдесет стотинки/ лева** – разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 530/2020 г. по описа на НРС.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Бургас в двуседмичен срок от връчването му в препис на страните.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____